

Teresa Seseras. PRIMERA DEFENSORA DEL CIUTADÀ DE LA CIUTAT DE GIRONA

LA LLUITA DE LES DONES

«*Hem progressat molt en aquests anys, però en temps de crisi cal vigilar per no retrocedir gens*»

ROSES, GIRONA I LA BISBAL

«*Sincerament, em sento de tots tres llocs: un és l'origen i els altres, la vida professional i la personal*»

L'AFICIÓ PEL TEATRE

«*No aplico les tècniques del teatre a la vida real, però detecto quan algú està fent teatre*»

Ve de la pàgina anterior

m'ha omplert molt i sempre ha estat present per la vida professional, i Roses són els meus orígens.»

—Com veu l'evolució des dels inicis fins ara del feminisme. Progressa adequadament?

—«Ha progressat molt i molt, però tot i això, com que sovint em toca fer el discurs del 8 de març, sempre dic que cal estar molt alerta. No ens podem distreure ni un moment, perquè aquestes coses que costen tant d'aconseguir són molt fàcils de perdre. Ara, en temps de crisi, hem d'estar més alerta que mai perquè som un col·lectiu dèbil.»

—La família patriarcal s'ha abandonat una mica?

—«Ha canviat molt. A la Bisbal, amb accions que hem fet amb el grup de dones, hem constatat que l'evolució ha canviat la visió aquesta i les limitacions que suposen l'educació i la idea de família del franquisme. Els viatges del grup s'han fet cèlebres i vam rebre crítiques. Hem fet que aquestes dones s'hagin espavilat i ara són capaces d'organitzar-se, i si no fan el dinar a l'home, doncs no el fan. Per a les dones d'entre 40 i 60 anys ha suposat un despertar a un nou món i s'han obert a nous àmbits com ara l'esport i el teatre.»

Teresa Seseras durant un moment de l'entrevista. / JORDI SOLER

—El teatre és una altra de les facetes. D'on li ve aquesta afició?

—«Em ve des de petita, perquè el meu pare havia estat director molts anys del grup de teatre de Roses. De fet, és un municipi amb molta tradició i ara toma a funcionar. La mare havia estat una molt bona actriu en diverses èpoques

del grup.»

—Serveix el teatre per a la vida real?

—«És molt particular. M'encanta fer teatre, pujar a l'escenari i veure el públic; en canvi, m'imposa molt presentar la memòria al ple de l'Ajuntament. O pateixo moltíssim quan vaig a un judici oral.»

—És més exigent el públic dels judicis?

—«No ho sé, suposo que t'hi jugues molt des del punt de vista professional i hi ha en joc els interessos d'altres persones. Molta gent em diu que no em deu costar fent teatre com faig; en canvi, no aplico les tècniques a la vida quotidiana.»

—En canvi, detecta els

EL PERFIL

Nascuda a Roses, Maria Teresa Seseras té dues filles—la Lluïsa i la Júlia—i comparteix la vida des de fa 34 anys amb la seva parella, el periodista Enric Matarrodona. Els pares regentaven una botiga de confecció a Roses. Va estudiar el batxillerat de l'època a Figueres i la carrera de dret a la Universitat de Barcelona. L'afició al teatre amateur li va venir del TEI i ha tingut continuïtat amb els grups de Roses. El 2000 Roses li va atorgar la distinció del dracma de plata. Professionalment ha col·laborat en diversos despatxos i va ser assessora de l'EAIA. A la Bisbal, ha estat sempre un dels motors del grup de dones i va ser la primera dona a fer un judici a l'Audiència

—«Fer alguna obra de Lorca, perquè no ho he fet mai i m'agradaria. He fet la Medea i em va agradar molt.»

—S'emmiralla en alguna actriu?

—«M'agrada molt Montserrat Carulla perquè em recorda la meua mare, però també m'agraden Núria Espert, Anna Lizaran, Cristina Cervià, les dones del Grup de Teatre de Roses, les de la Funcional i moltes altres; al nostre país hi ha molt bones actrius, professionals i amateurs.»

—Quines obres li ha agradat fer?

—«La senyora de Sade, Medea, Un matrimoni de Boston i alguns textos de García Lorca són algunes de les que m'han agradat poder fer. De fet, sempre m'ha agradat molt la rap-sòdia. Sempre he pensat que una professió que m'hauria agradat fer és la del doblatge.»

—No ha fet mai ràdio?

—«No n'he fet mai més enllà d'alguna entrevista. Però sempre he pensat que m'hauria encantat fer la ràdio teatre que es feia en altres temps. A més, em costa una mica, perquè malgrat que fer teatre m'agrada i gaudeixo, em considero una mica tímida de la meua imatge. Això sí, cada vegada que hem de començar una obra tinc uns nervis...»

que fan teatre a la vida?

—«Sí, això sí que es detecta molt de pressa.»

—És més de drama o humor?

—«El director de Roses diu que en papers còmics funciono; en canvi, a mi m'agraden i em veig més en papers dramàtics.»

—Hi ha algun paper que li agradaria fer?